

1115.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 18 grudnia 1923 r.

w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczenia danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. № 127 poz. 1044), w zakresie opłat stemplowych.

Na podstawie art. 7, 8 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczenia danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. № 127, poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Wymiary opłat stemplowych (należności stemplowych i bezpośrednich) oraz kar i podwyżek, nakładanych z powodu przekroczenia przepisów o opłatach stemplowych, dokonywane począwszy od dnia 1 stycznia 1924 r. przez władze skarbowe lub przez inne władze i urzędy państwowe, czy to w formie nakazu płatniczego, czy też bez takiego nakazu (wymiaru doraźne), mają być uskutecznione we frankach złotych.

Przepis ten nie dotyczy opłat, pobieranych przez notariuszów.

§ 2. O ile stawka opłaty określona jest w obowiązujących przepisach w markach polskich, wymiaru (§ 1) dokonywa się w ten sposób, że przedewszystkiem oblicza się sumę należnej opłaty, kary (wielokrotnej) albo podwyżki w markach polskich; następnie zaś kwotę tę przelicza się na franki złote, dzieląc ją przez liczbę, wyrażającą wartość franka złotego w dniu powstania obowiązku do uiszczenia opłaty stemplowej.

Przepis zawarty w ustępie poprzednim stosuje się również wówczas, gdy stawką opłaty wyrażona jest w ustawie w formie procentowej.

Wymiaru kary, określonej w przepisach obowiązujących (§ 1) w markach polskich, dokonywa się przedewszystkiem w markach według stawki, obowiązującej w chwili wydania decyzji o karze, a następnie przelicza się kwotę kary na franki złote z uwzględnieniem wartości franka złotego w dniu wydania decyzji o karze.

§ 3. Osobom, obowiązanych do uiszczenia opłaty, służy prawo wpłacenia zaliczek na należną od nich opłatę; kwoty, wpłacone na ten cel, będą przy wymiarze opłaty uwzględnione po zwaloryzowaniu wedle kursu franka złotego, miarodajnego w dniu uskutecznienia wpłaty zaliczki.

§ 4. Osoby i instytucje, które w myśl obowiązujących przepisów albo specjalnych zezwoleń wpłacają opłaty stemplowe gotówką bez urzędowego wymiaru w ten sposób, że sumę opłat należnych w ciągu pewnego okresu wpłacają po upływie tego okresu, mogą bez przeliczenia na franki złote uiszczać

opłaty, należne za czas od dnia 1 do 15 każdego miesiąca — do dnia 22 tegoż miesiąca, opłaty zaś, należne za czas od 16 do końca miesiąca — do dnia 7 miesiąca następnego i w takim razie nie ma zastosowania waloryzacja przez przeliczanie należności na franki złote.

Opłaty, niewpłacone w powyższych terminach, ulegają przeliczeniu na franki złote w ten sposób, że sumę opłat, należnych w każdym miesiącu, dzieli się przez przeciętną wartość franka złotego w danym miesiącu, ogłaszaną na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. № 134 poz. 1112).

§ 5. W przedmiocie opłat stemplowych od ubezpieczeń zarządza się co następuje:

1) Czwarta rata zaliczki na opłaty, należne za 1923 r., winna być uiszczoną w terminie, przewidzianym w art. 9 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 75 poz. 509), bez przeliczenia na franki złote. Ostateczne ustalenie wysokości opłaty za 1923 r. nastąpi w ten sposób, że obliczy się przedewszystkiem opłaty należne za cały rok 1923 w markach polskich, następnie potrąci się kwoty marek polskich, uiszczone jako zaliczki na te opłaty, a różnicę przypadającą jeszcze do uiszczenia przeliczy się na franki złote, dzieląc ją przez liczbę, wyrażającą kurs franka złotego, który obowiązywać będzie w dniu 1 stycznia 1924 r.

2) Raty zaliczek na opłaty za czas od 1 stycznia 1924 r. (art. 9 ustęp pierwszy ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. Dz. U. R. P. № 75 poz. 509), winny być obliczane w sposób następujący:

Sumy wpłaconych składek i wypłaconych sum ubezpieczenia za każdy miesiąc przelicza się na franki złota wedle przeciętnego kursu franka złotego w danym miesiącu, ogłaszanego dla obliczenia państwowego podatku przemysłowego (§ 4 ustęp drugi rozporządzenia niniejszego). Kwoty opłat, obliczone od tych sum za każdy miesiąc, winny być, jako zaliczka, wpłacone najpóźniej do końca następnego miesiąca w tej kwocie marek polskich, która wyniknie z przeliczenia należnej sumy franków złotych wedle kursu franka w dniu uiszczenia zaliczki.

Ostateczne obliczenie opłat za rok cały ma być złożone w terminie i w trybie, określonych w ustępach drugim, trzecim i czwartym powołanego wyżej art. 9 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. oraz w § 27 rozporządzenia wykonawczego z dnia 27 września 1920 r. dla b. dzielnic austriackiej i rosyjskiej (Dz. U. R. P. № 93 poz. 617), względnie z dnia 17 marca 1922 r. dla b. dzielnic pruskiej (Dz. U. R. P. № 24 poz. 205), z następującymi zmianami:

Kwoty roczne całego obrotu, tak podlegającego opłacie, jak i wolnego od opłaty, w poszczególnych działach ubezpieczeń, mają być wykazane osobno w markach polskich i we frankach złotych na podstawie zestawień miesięcznych, sporządzonych w sposób przepisany w punkcie 2 ustęp pierwszy niniejszego paragrafu; w analogiczny sposób ma być wykazana podstawa wymiaru opłaty (§ 27 punkt 3 powołanych rozporz. wykon.).

Łączna suma zaliczek, wpłaconych w ciągu roku, i to zarówno miesięcznych, wpłaconych stosownie do przepisu zawartego w punkcie 2, ustępie drugim niniejszego rozporządzenia, jakoteż dobrowolnych (§ 3 niniejszego rozporządzenia), ma być wykazaną tak w markach polskich jak i we frankach złotych według wartości franka złotego w dniu wpłacenia zaliczki.

Różnicę między roczną sumą opłat należnych, a sumą zaliczek wpłaconych na te opłaty (punkt 5 powołanego wyżej paragrafu 27), należy wykazać wyłącznie we frankach złotych.

§ 6. W przypadkach, w których władze, wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia, dokonały już przed dniem 1 stycznia 1924 r. wymiaru opłat stemplowych (należytości stemplowych i bezpośrednich), a wymierzona opłata nie została jeszcze przed tym dniem całkowicie zapłaconą, należy niewpłaconą kwotę opłaty przeliczyć na franki złote, dzieląc niewpłaconą sumę marek polskich przez liczbę, wyrażającą kurs franka złotego, który obowiązywać będzie w dniu 1 stycznia 1924 r.

Przepis powyższy stosuje się również do przechowania niewpłaconych do dnia 1 stycznia 1924 r. kar, grzywien i podwyżek, nałożonych z powodu przekroczenia przepisów o opłatach stemplowych, jak również kar za zwłokę, narosłych do dnia 1 stycznia 1924 r., oraz kosztów egzekucyjnych.

§ 7. W przypadkach, w których przy zastosowaniu rozporządzenia niniejszego ma być uwzględniona wartość franka złotego za czas do 1 stycznia 1924 r., należy uwzględnić ją wedle tabeli, podanej w § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1923 r. w sprawie zastosowania stałej jednostki podatkowej do podatków: spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. № 134 poz. 1114).

§ 8. Jeśli przy zastosowaniu niniejszego rozporządzenia wyniknie kwota franków złotych więcej niż o jednym miejscu dziesiętnym, a zarazem setne części franka złotego wynoszą 5 lub więcej, to zaokrągla się ją wzwyż do pełnej dziesiątej części franka złotego; w przeciwnym razie setne i dalsze części franka złotego opuszcza się.

§ 9. Uiszczenia należności, obliczonych na zasadzie rozporządzenia niniejszego we frankach złotych, uskutecznią się w markach polskich według wartości franka złotego w dniu uiszczenia należności.

Jeśli z przeliczenia należnej sumy franków złotych na marki polskie, dokonanego przy wpłacie należności, wyniknie suma marek polskich niepodzielna przez dziesięć tysięcy, a zarazem cztery ostatnie cyfry tworzą liczbę 5.000 lub więcej, to zaokrągla się ją wzwyż do kwoty podzielnej przez dziesięć tysięcy; jeśli ostatnie cztery cyfry tworzą liczbę niższą niż 5.000, to cyfry te zastępuje się zerami.

Przepis powyższy o zaokrągłaniu kwot, wyrażonych w markach polskich, stosuje się również przy obliczaniu tych opłat stemplowych, które nie ulegają przeliczeniu na franki złote; wyjątek stanowi opłata stemplowa od czeków.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1924 r. i ma zastosowanie

na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Z dniem tym przestają obowiązywać art. 12, 13 i 14 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 44, poz. 296).

Minister Skarbu: *W. Kucharski*